

Syddjurs-14-dagbog-20-04-2020

Kære dagbog

Det er nu den 20. april, det er nu flere uger siden Danmark blev lukket ned. På trods af at de er begyndt at løsne reglerne, virker vores normale hverdag så langt væk. Sommetider kan det være svært at se, hvordan dette vil ende. Jeg er ikke i stand til at se lyset for enden af en tunnel, der virker alt for mørk. Et tykt mørke som lader intet lys trænge igennem. Jeg prøver at gribe fat, prøver at finde noget at stabilisere mig selv med. Noget der kan vise mig vejen gennem dette mørke. *Ingenting...*

Jeg kan kun stå der i mørkernes mørke på rystende ben. Og i dette mørke er det gået op for mig at vi mennesker er skrøbelige, åh så skrøbelige. Den mindste fejltagelse kunne lede til at vi for evigt vil være fanget i mørket, uden noget håb om noglesinde at kunne se andet og mere end dette. Den tilsyneladende mest harmløse gerning, kunne ændre historiens gang. Om det så er for det bedre eller værre...

For sandheden er, vi er ikke uovervindelige. Vi fejler. Og vi falder. For alt jeg ved kunne menneskeheden ophøre med at eksistere i morgen eller om tusind år, når jeg selv er for længst gået bort. For lige nu er jeg faret vild i mørket. Og mit eneste selskab, et håb om dagen i morgen. Jeg er ikke sikker på, hvordan vores verden vil se ud på den anden side. Jeg er ikke sikker på, hvornår jeg vil få lyset at se, men jeg tror, jeg ved det kommer til at ske. Så jeg vil blive ved med at vandre, for selv gennem mørkets mange forsøg har jeg endnu ikke mistet mit håb i denne verden. Selv hvis jeg ikke kan se dem lige nu, tror jeg på mine venner, mine klassekammerater, tror jeg på menneskeheden...

Lige nu er vi måske faldet, men vi vil igen rejse os, og denne gang vil vi stå endnu stærkere...

Det kan godt være, vi er skrøbelige, men vi er også kæmper. Og jeg ved, vi vil kæmpe for denne verden. Selv hvis verden aldrig vil blive helt den samme igen. Som isen har formet landskabet, vil ingen del af historien ikke efterlade sig aftryk. Og dette er historien, endnu en del af menneskehedens kamp. En del af en historie, hvis slutning vil indtræffe den dag vi stopper med at kæmpe...

Aftrykkene vil måske ikke være fysiske, men det betyder ikke, at de ikke vil være der, man skal bare se godt efter...

Det er nu den 20. april 2020 en dag blandt så mange, dog er jeg ikke i et øjeblik i tvivl om, at denne dag vil følge mig indtil slutningen. Det er nu flere uger siden Danmark blev lukket ned og mest af alt, trænger jeg bare til få mit normale liv tilbage, et liv hvor jeg i store træk altid ved, hvad der vil ske. Måske vil nogle sige det er et kedeligt liv, men det vil altid være bedre end et liv, hvor man hele tiden må kigge sig selv over skulderen. Et liv, hvor man har ingen måde at vide på, hvad der vil komme. Et liv, hvor det eneste man kan se fremme, er mørke. Et liv, hvor det eneste man kan gøre, er at klynge sig desperat til et sidste håb...

Det er nu den 20. april, og forude kan jeg se lys, det er måske svagt, men det er der ikke desto mindre, et lille håb i en sø af håbløshed...